

til Fordel — det kan dog kun tjene til hans Ros.«

»Jeg troer ikke, Frøken Salomon, at det nytter at begynde en Meningsudveksling om dette Emne. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at der for mig — og jeg taler her i min Familjes Navn — ikke findes ringeste Undskyldning for noget Menneske, der lukker sine Øren for Sandhedens Røst, allermindst naturligvis for saadanne, der som Peter Andreas har haft den Lykke at udgaa fra et Hjem, hvor den har lydt til dem fra den tidligste Barndom.«

Hertil svarede Jakobe intet. Hun sad endnu med bøjet Hoved og saae stift ned i sit Skød. Men paa hendes Kinder skiftede Farverne, som naar hendes Sind var i det højeste Oprør.

Imidlertid misforstod Eberhardt hendes Stilling saavel som hendes Tavshed. Han troede at have naaet, hvad han fra først af havde tilsigtet med sin Tale: at ydmyge denne stolte Millionærdatter, i hvis Blik han straks havde ment at se et Glimt af Ringeagt, og hvis Silkedragt og lyse Handsker og Parfumeduft yderligere havde opægget hans Sideniuske Selvhævdelsestrang.

Nu, da han troede sin Hensigt naaet, forandrede han Tone. Hensynsfuldt, næsten deltagende sagde han:

»Jeg vil nødig saare Deres Følelser, men jeg føler det som min Pligt at sige Dem, at min